

hvilket er det samme Tidrum, som er gældende efter de fleste fremmede Lovgivninger. De hidtil her i Landet meddelte Eneretsbevillinger medførte kun Beskyttelse fra Bevillingens Udfærdigelse at regne. En saadan Regel vilde imidlertid være uforenelig med det i nærværende Forslag adopterede System, hvorefter der forinden Patentets Meddelelse finder en offentlig Bekendtgørelse om Ansøgningen og en Fremlæggelse af Beskrivelse og Tegning Sted (§ 16). Beskyttelsen maatte da i hvert Fald indtræde samtidig med denne Bekendtgørelse, hvilket er Tilfældet i tyyst Ret, men det synes naturligere og stemmende med Bestemmelserne i §§ 3 og 7 at lade Beskyttelsen indtræde allerede fra Ansøgningens Indlevering, saaledes at der efter dette Tidspunkt ikke alene ikke kan indtræffe Omstændigheder, som kunne hindre Ansøgeren i at opnå Patentet, men at han ogsaa, saafremt Patentet meddeles ham, kan paatale ethvert i Mellemtiden begaaet Indgreb; den norske og den svenske Lovs Bestemmelser ere i Overensstemmelse hermed.

Ved § 4, 2det Stykke, er der hjemlet Patenthaveren Ret til at erhverve Tillægs-patent paa en ham opfundne Forandring i hans oprindelige Opfindelse; dette Patent, der er at betragte som et Tillæg til Hovedpatentet, udløber sammen med dette, og de sædvanlige Marsagbryer betales ikke for Tillægs-patentet. Som det fremgaar af Mod-sætningen til Paragrafens 3die Stykke, kan Hovedopfinderen erhverve et saadant Tillægs-patent, selv om den angivne Forandring ikke er saa væsentlig, at den i og for sig kan anses for en Opfindelse; opfylder den opfundne Forandring derimod denne Betingelse, har han Valget imellem at erhverve et Tillægs-patent og et særskilt Patent. I det Rigsdagene i 1874—75 forelagte Lovforslag om Patenter paa industrielle Opfindelser saavel som i den norske Patentlov findes optaget en Bestemmelse om, at Indehaveren af Hovedpatentet skal i en vis Tid, 2 Aar, være fortrinnsberettiget til at erholde Patent paa Forandringer i eller Tillæg til Hovedopfindelsen; som Følge heraf blive de til Patentkommissionen fra enhver anden indkommende Andragender om Patent paa saadanne Forandringer berørende forsegledede og tages først for til Afgørelse, naar den nævnte Frist er udløbet, uden at den ældre Patenthaver har gjort Brug af sin Ret. Til at optage en saadan Bestemmelse i nærværende Forslag har man ikke fundet Grund. Er den opfundne Forandring virkelig selv en Opfindelse, som i og for sig egner sig til at patenteres, synes det at være en Ubillighed mod Opfinderen, naar denne er en anden

end den oprindelige Opfinder, at lade ham vente i 2 Aar, før han med Nytte kan indgive Ansøgning, ja endog gøre hans Udgang til at opnå Patent afhængig af, at Patenthaveren ikke inden Fristens Udløb, maasse langt senere end hin, gør den samme Opfindelse. Anmelder Hovedopfinderen selv den yderligere Opfindelse for nogen anden, nyder han efter Forslaget den Begunstigelse, at han, om han ønsker det, kan udtage det nye Patent som et Tillægs-patent og saaledes spare Marsagifterne. Er den opfundne Forandring ikke af en saadan Bestaffenhed, at den selvstændig kan patenteres, har kun Hovedopfinderen og ingen anden Ret til at erhverve Patentbeskyttelse for den, nemlig gennem et Tillægs-patent, og der synes saaledes ved Forslaget at være tillagt Hovedopfinderen al den Begunstigelse, han kan have Krav paa.

Det er vel en Selvsølge, at det Patent, som kan meddeles en anden end Hovedopfinderen paa Forandringen i den oprindelige Opfindelse, og som her er benævnet Afhængigheds-patent, ikke hjemler Ret til nogen Udøvelse af Hovedopfindelsen, men det er dog anset rigtigt at foreskrive, at en udtrykkelig Bemærkning herom skal optages i Afhængigheds-patentet.

Til § 5.

Den efter de fleste fremmede Lovgivninger gældende Ordning, ifølge hvilken der ved Indleveringen af Ansøgning om Patent erlægges en Afgift for Sagens Behandling og derefter en stigende aarlig Afgift under Patenttiden, er ogsaa fulgt i dette Forslag. Ved denne Ordning tilfuges der dels, at Patentmyndigheden ikke skal overvældes af ørkesløse og ubegrundede Patentansøgninger, dels at Patentbeskyttelsen ikke udstrækkes over et længere Tidrum, end den er til virkelig Nytte for Patenthaveren, saaledes at det kan betale sig for ham at erlægge Marsagiften. At Afgiften er stigende, er en naturlig Følge af, at det Patent, der overhovedet egner sig til at bevares, vil vokse i Værdi for Patenthaveren i samme Grad, som Opfindelsen i Tidens Løb vinder Indgang.

Afgiften for Sagens Behandling er sat til 20 Kr. Forinden Patentets Udfærdigelse erlægges der derhos et Beløb af 10 Kr. Disse to Afgiftsbeløb skal Patentkommissionen dog i Trangstilfælde kunne eftergive. Den senere Marsagift er sat til 20 Kr. for det tredje Aar og derpaa hvert Aar stigende med 5 Kr., indtil den for det 15de Aar udgjør 80 Kr. Der erlægges saaledes ingen Afgift i Tiden mellem Patentets Udfærdigelse og Begyndelsen af det 3dje Aar. Man har